

Asia C-9/11

Waypoint Aviation SA

vastaan

Belgian valtio - SPF Finances

(Cour d'appel de Bruxellesin esittämä ennakkoratkaisupyyntö)

Palvelujen tarjoamisen vapaus – Verolainsäädäntö – Veronhyvitys kotimaassa käytettyjen hyödykkeiden hankkimiseksi myönnettyistä lainoista saaduille tuloille – Sellaisten hyödykkeiden poissulkeminen, joiden käyttöoikeus on siirretty toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneelle kolmannelle osapuolelle

Tuomion tiivistelmä

Palvelujen tarjoamisen vapaus – Rajoitukset – Verolainsäädäntö – Kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan veronhyvitys voidaan myöntää tuloille, jotka saadaan tietyille yhtiöille kotimaassa käytettyjen uusien hyödykkeiden hankkimiseksi myönnettyistä lainoista

(EY 49 artikla)

EY 49 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä jäsenvaltion säännökselle, jonka mukaan veronhyvitys voidaan myöntää tuloille, jotka saadaan tietyille yhtiöille kotimaassa käytettyjen uusien hyödykkeiden hankkimiseksi myönnettyistä lainoista, jos kyseisen hyödykkeen veronhyvitykseen oikeuttavalla lainalla hankkinut yhtiö tai mikään muukaan samaan konserniin kuuluva yhtiö ei siirrä hyödykkeen käyttöoikeutta muille kolmansille osapuolille kuin tähän jäsenvaltioon sijoittautuneille kyseisen konsernin jäsenille.

Tällainen säännös on nimittäin omiaan estämään yrityksiä, jotka voivat vaatia tätä veroetua, tarjoamasta palveluja, jotka on tarkoitettu sellaisen hyödykkeen hankinnan rahoittamiseen, jonka käyttöoikeus on tarkoitus siirtää muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneille talouden toimijoille. Kun lisäksi otetaan huomioon veroedun mahdollinen jälkiseurauus lainanottajan lainakuluihin, tällainen säännös on omiaan estämään yrityksiä, jotka haluavat hankkia hyödykkeen lainalla, tarjoamasta muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneille talouden toimijoille palveluja, joihin liittyy kyseisen hyödykkeen käyttöoikeuden luovutus, kuten vuokrauspalveluja. Jos lisäksi paitsi yritys, joka hankkii hyödykkeen veroetuun oikeuttavalla lainalla, myöskään mikään muu tämän kanssa samaan konserniin kuuluva yhtiö ei voi siirtää käyttöoikeutta tällaisille talouden toimijoille, säännös on omiaan estämään myös näitä yhtiöitä harjoittamasta sellaista rajat ylittävää toimintaa, johon liittyy kyseisen käyttöoikeuden luovutus.

(ks. 23–25 ja 29 kohta sekä tuomiolauselma)

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

13 päivänä lokakuuta 2011 (*)

Palvelujen tarjoamisen vapaus – Verolainsäädäntö – Veronhyvitys kotimaassa käytettyjen hyödykkeiden hankkimiseksi myönnettyistä lainoista saaduille tuloille – Sellaisten hyödykkeiden poissulkeminen, joiden käyttöoikeus on siirretty toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneelle kolmannelle osapuolelle

Asiassa C-9/11,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) on esittänyt 25.11.2010 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 7.1.2011, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Waypoint Aviation SA

vastaa

Belgian valtio – SPF Finances,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Prechal, joka hoitaa kahdeksannen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit K. Schieman ja E. Jarašinas (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Waypoint Aviation SA, edustajinaan avocat A. Huyghe ja avocat B. Philippart de Foy,
- Euroopan komissio, asiamiehinnään R. Lyal ja J.-P. Keppenne,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee EY 10 ja EY 49 artiklan tulkintaa.

2 Pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Waypoint Aviation SA (jäljempänä Waypoint Aviation) ja Belgian valtio – SPF Finances (Service public fédéral Finances, liittovaltion verohallinto) ja jossa on kyse siitä, että laskennalliseksi irtaimen omaisuuden tuotosta tehdyksi pidätykseksi (précompte mobilier fictif) kutsuttu veronhyvitys evättiin verovuosilta 1995 ja 1996.

Asiaa koskevat kansalliset oikeussäännöt

3 Tuloverolaissa (code des impôts sur les revenus) säädetään, että saatavien ja lainojen korkoihin kohdistuva vero pidätetään tulon lähteellä irtaimen omaisuuden tuotosta tehdyksi

pidätykseksi kutsutun lähdeveron muodossa.

4 Koordinoitikeskusten perustamisesta 30.12.1982 tehdyllä kuninkaan päätöksellä nro 187 (arrêté royal relatif à la création de centres de coordination; Moniteur belge 13.1.1983, s. 502; jäljempänä kuninkaan päätös nro 187) otettiin käyttöön tietyt edellytykset täyttäviä, koordinoitikeskuksiksi kutsuttuja yhtiöitä koskeva erityinen verojärjestelmä.

5 Vero- ja talousarviosäännöksistä 11.4.1983 annetun lain (loi portant des dispositions fiscales et budgétaires; Moniteur belge 16.4.1983), sellaisena kuin se on muutettuna verosäännöksistä 4.8.1986 annetulla lailla (loi portant des dispositions fiscales; Moniteur belge 20.8.1986; jäljempänä 11.4.1983 annettu laki), 29 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Seuraavia verovapautuksia sovelletaan jokaisella verokaudella, jolta yritykset saavat – – kuninkaan päätöksen nro 187 5 §:ssä säädetty edut:

--

2 a) --

b) saajille veronalaisen nettomäärän määrittämiseksi – – saatavista tai lainoista saatuihin tuloihin lisätään laskennallinen irtaimen omaisuuden tuotosta tehty pidätys, joka on suuruudeltaan 25/75 peritystä tai saadusta nettomäärästä, ja tuloverolain 18, 97 ja 211 §:n soveltamiseksi kyseinen laskennallinen irtaimen omaisuuden tuotosta tehty pidätys rinnastetaan saman lain 174 §:ssä tarkoitettuun todelliseen lähdeveroon;

--

d) saatavista ja lainoista saatujen tulojen osalta laskennallinen irtaimen omaisuuden tuotosta tehty pidätys voidaan myöntää ainoastaan, jos kyseiset yritykset tai keskuskeskukset taikka sen konsernin jäsenet, johon keskus kuuluu, käyttävät lainatut pääomat joko sellaisten uusien aineellisten käyttöomaisuushyödykkeiden hankintaan tai valmistukseen, joita ne käyttävät Belgiassa elinkeinotoimintansa harjoittamiseen ja joiden käyttöoikeutta ei ole siirretty minkäänlaisen sopimuksen nojalla muille kolmansille osapuolille kuin konsernin belgialaisille jäsenille – –”

6 Tämän säännöksen nojalla yritykset, jotka myöntävät lainan koordinoitikeskukselle, voivat lisätä perimiinsä korkoihin laskennallisen irtaimen omaisuuden tuotosta tehdyn pidätyksen, joka sen jälkeen hyvitetään verosta, joka kyseisten yritysten on maksettava. Säännöksessä siis myönnetään kyseisille yrityksille veronhyvityksen muodossa veroetu, joka mahdollistaa sen, että koordinoitikeskus saa rahoitusta edullisemmin.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

7 Belgian oikeuden mukaan perustetun yhtiön Waypoint Aviationin toimialaan kuuluvat kaikki liiketoimet, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti matkustajien ja tavaroiden vastikkeelliseen ilmakuljetukseen tarkoitettujen ilma-alusten hankintaan, vuokraukseen tai rahoitukseen.

8 Waypoint Aviation hankki 1990-luvulla kaksi Airbus-merkkistä lentokonetta Lizad-nimisen Ranskan oikeuden mukaan perustetun eurooppalaisen taloudellisen etuyhtymän (ETEY) kanssa tekemällään rahoitusleasingsopimuksella. Tämän jälkeen SABENA-konsernin koordinoitikeskus Sabena Interservices Center SA (jäljempänä Sabenan koordinoitikeskus) osti kyseiset lentokoneet toisella Waypoint Aviationin kanssa tehdyllä rahoitusleasingsopimuksella, jonka mukaan Waypoint Aviation palauttaa laskennallisen irtaimen omaisuuden tuotosta tehdyn pidätyksen kokonaisuudessaan Sabenan koordinoitikeskukselle.

9 Sabena-konserniin kuuluva yhtiö Atrix SA osti nämä kaksi lentokonetta kolmannella rajoitusleasingsopimuksella vuokratakseen ne Sabenalle. Sabena alivuokrasi lentokoneet yhteistyösopimuksen mukaisesti Air Francelle kolmeksi vuodeksi.

10 Waypoint Aviation vaati 11.4.1983 annetun lain 29 §:n 2 kohdan b alakohdan perusteella, että verovuodelta 1995 myönnettäisiin 201 229 077 Belgian frangin (BEF) suuruinen laskennallinen irtaimen omaisuuden tuotosta tehty pidätys ja vastaavasti verovuodelta 1996 82 854 305 BEF:n suuruinen pidätys; tätä veroetua haettiin maksuille, jotka SABENAN koordinoitikeskus suoritti kyseisten osapuolten välisen leasingsopimuksen nojalla.

11 Verohallinto lähetti 12.3.1997 Waypoint Aviationille veroilmoitusta oikaisevan verotuspäätöksen, jolla se epäsi laskennallisen irtaimen omaisuuden tuotosta tehdyn pidätyksen. Waypoint Aviationin 29.4.1998 tekemä oikaisuvaatimus kyseisen päätöksen perusteella määrätystä verosta hylättiin 8.7.2003 tehdyllä alueellisen verojohtajan päätöksellä siksi, että Ranskaan sijoittautunut yhtiö Air France käytti näitä kahta ilma-alusta.

12 Waypoint Aviation saattoi asian tribunal de première instance de Bruxellesin käsiteltäväksi, joka hylkäsi Waypoint Aviationin vaatimukset 11.5.2005 antamallaan tuomiolla. Waypoint Aviation valitti kyseisestä tuomiosta ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen ja väitti muun muassa, että 11.4.1983 annetun lain 29 §:n 2 kohdan d alakohta muodostaa palvelujen tarjoamisen vapauden ja sijoittautumisvapauden rajoituksen.

13 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo ennakkoratkaisupyynnössään kyseisen pykälän teleologisen tulkinnan perusteella, että pykälässä kielletään laskennalliseen irtaimen omaisuuden tuotosta tehtyyn pidätykseen oikeuttavalla rahoituksella hankitun hyödykkeen käyttöoikeuden luovuttaminen muulle kolmannelle osapuolelle kuin kyseisen konsernin belgialaiselle jäsenelle riippumatta siitä, mikä taho on luovuttajana.

14 Kyseinen tuomioistuin toteaa, että laskennallinen irtaimen omaisuuden tuotosta tehty pidätys on etu, joka vaikuttaa suoraan investointeihin halukkaan belgialaisen yhtiön rahoituskuluihin, koska se alentaa – kun se on myönnetty – rahoituskuluja lainanantajan eduksi.

15 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että 11.4.1983 annetun lain 29 §:n 2 kohdan d alakohta merkitsee, että laskennallinen irtaimen omaisuuden tuotosta tehty pidätys myönnetään silloin, kun lentokoneen vuokrauspalveluja tarjotaan belgialaiselle yhtiölle, kun se taas evätään silloin, kun saman vuokrauspalvelun saaja on sijoittautunut muuhun jäsenvaltioon kuin Belgiaan. Kyseinen tuomioistuin katsoo tämän perusteella, että kyseinen pykälä on lähtökohtaisesti EY 49 artiklan vastainen, sillä sen vuoksi belgialaiselle yritykselle on vähemmän houkuttelevaa tarjota vuokrauspalveluja yhtiölle, joka on sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon; näin on siksi, että se tekee kyseisen palvelun tarjoamisesta kalliimpaa konsernille, johon kyseinen belgialainen yhtiö kuuluu, koska laskennallista irtaimen omaisuuden tuotosta tehtyä pidätystä ei tällöin myönnetä lainanantajayhtiölle. Mainittu tuomioistuin viittaa asiassa C-330/07, Jobra, 4.12.2008 annettuun tuomioon (Kok., s. I-9099).

16 Tässä tilanteessa Cour d'appel de Bruxelles päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko EY – – 49 artikla esteenä 11.4.1983 annetun lain 29 §:n 2 kohdan d alakohdan kaltaisen kansallisen säännöksen soveltamiselle siltä osin kuin – – yhtäältä tässä säännöksessä sallitaan veronhyvityksen eli laskennallisen irtaimen omaisuuden tuotosta tehdyn pidätyksen myöntäminen niille, jotka saavat tuloa saatavistaan – – kuninkaan päätöksessä nro 187 tarkoitettulta koordinoitikeskukselta tai tälle myöntämistään lainoista, kun yhtiö, joka käyttää koordinoitikeskuksen lainaamia tai sen kautta lainattuja varoja sellaisen aineellisen hyödykkeen hankkimiseen, jota se käyttää Belgiassa liiketoimintansa harjoittamiseen, siirtää hyödykkeen käyttöoikeuden samaan konserniin kuuluvalle yhtiölle, jonka kotipaikka on Belgiassa, kun taas toisaalta kyseisessä säännöksessä ei sallita veronhyvityksen myöntämistä silloin, kun sama yhtiö siirtää saman aineellisen hyödykkeen käyttöoikeuden samaan konserniin kuuluvalle yhtiölle, jonka kotipaikka sijaitsee muussa jäsenvaltiossa kuin Belgiassa?

2) Onko EY – – 10 artikla, luettuna yhdessä EY – – 49 artiklan kanssa, ymmärrettävä niin, että siinä kielletään 11.4.1983 annetun lain 29 §:n 2 kohdan d alakohdan kaltaisen säännöksen sellainen tulkinta, jonka mukaan niille, jotka saavat tuloa saatavistaan – – kuninkaan päätöksessä nro 187 tarkoitettulta koordinoitikeskukselta tai tälle myöntämistään lainoista, voidaan myöntää veronhyvitys eli laskennallinen irtaimen omaisuuden tuotosta tehty pidätys vain sillä edellytyksellä, ettei yksikään konserniyhtiö – eikä ainoastaan yhtiö, joka on hankkinut aineellisen hyödykkeen tällaisten saatavien tai lainojen kautta saadulla rahoituksella ja joka käyttää aineellista hyödykettä Belgiassa elinkeinotoimintansa harjoittamiseen – ole siirtänyt näin rahoitetun aineellisen hyödykkeen käyttöoikeutta toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneelle konsernin jäsenelle?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

17 On todettava aluksi, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tulkitsee 11.4.1983 annetun lain 29 §:n 2 kohdan d alakohtaa siten, että siinä kielletään laskennalliseen irtaimen omaisuuden tuotosta tehtyyn pidätykseen oikeuttavalla rahoituksella hankitun hyödykkeen käyttöoikeuden luovuttaminen yhtiölle, joka ei ole sijoittautunut Belgiaan riippumatta siitä, mikä taho on luovuttajana. Se päättelee tästä, että Waypoint Aviation ei voi kyseisen säännöksen nojalla saada laskennallista irtaimen omaisuuden tuotosta tehtyä pidätystä sen rahoituksen osalta, joka mahdollisti niiden lentokoneiden hankinnan, joiden käyttöoikeuden Sabena siirsi Air Francelle riidanalaisina verovuosina. Kyseinen tuomioistuin katsoo kuitenkin, että säännös on lähtökohtaisesti EY 49 artiklan vastainen.

18 Tässä tilanteessa on katsottava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksillään, joita on tarkasteltava yhdessä, lähinnä sitä, onko EY 49 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion säännökselle, jonka mukaan veronhyvitys voidaan myöntää tuloille, jotka saadaan tietyille yhtiöille kotimaassa käytettyjen uusien hyödykkeiden hankkimiseksi myönnetyistä lainoista, jos kyseisen hyödykkeen veronhyvitykseen oikeuttavalla lainalla hankkinut yhtiö tai mikään muukaan samaan konserniin kuuluva yhtiö ei siirrä hyödykkeen käyttöoikeutta muille kolmansille osapuolille kuin tähän jäsenvaltioon sijoittautuneille kyseisen konsernin jäsenille.

19 Vaikka vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan välitön verotus kuuluu jäsenvaltioiden toimivaltaan, niiden on tätä toimivaltaansa käyttäessään noudatettava unionin oikeutta (ks. mm. asia C-287/10, Tankreederei I, tuomio 22.12.2010, 14 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

20 Ilma-alusten leasing ja vuokraus ovat kuitenkin EY 50 artiklassa tarkoitettuja palveluja (ks.

analogisesti asia C-451/99, Cura Anlagen, tuomio 21.3.2002, Kok., s. I-3193, 18 kohta ja em. asia Jobra, tuomion 22 kohta), joten palvelujen tarjoamisen vapautta koskevia EY:n perustamissopimuksen määräyksiä sovelletaan pääasiassa kyseessä olevan kaltaiseen tilanteeseen.

21 Yritys voi vedota palvelujen tarjoamisen vapauteen sitä jäsenvaltiota vastaan, johon se on sijoittautunut, kun se tarjoaa palveluja toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneille vastaanottajille, ja kyseiseen vapautukseen voidaan vedota yleisemminkin aina, kun palvelujen tarjoaja tarjoaa palveluja muun jäsenvaltion kuin sijoittautumisjäsenvaltionsa alueella (ks. mm. em. asia Tankreederei I, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

22 Oikeuskäytännössä on toistuvasti todettu, että palvelujen tarjoamisen vapauden rajoituksia ovat jäsenvaltion toteuttamat sellaiset toimenpiteet, joilla kielletään näiden vapauksien käyttäminen, haitataan sitä tai tehdään se vähemmän houkuttelevaksi (ks. mm. em. asia Jobra, tuomion 19 kohta ja em. asia Tankreederei I, tuomion 15 kohta).

23 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että koska pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen kansallisen säännöksen mukaan sellaisesta lainasta saataviin tuloihin, jota käytetään rahoituksena hankittaessa hyödyke, jonka käyttöoikeus on siirretty toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneelle yhtiölle, sovelletaan epäedullisempaa verojärjestelmää kuin tuloihin, jotka saadaan lainasta, jolla rahoitetaan kotimaahan sijoittautuneen yhtiön käyttämän hyödykkeen hankinta, kyseinen säännös on omiaan estämään yrityksiä, jotka voivat vaatia tätä veroetua, tarjoamasta palveluja, jotka on tarkoitettu sellaisen hyödykkeen hankinnan rahoittamiseen, jonka käyttöoikeus on tarkoitus siirtää muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneille talouden toimijoille (ks. vastaavasti em. asia Jobra, tuomion 24 kohta ja em. asia Tankreederei I, tuomion 17 kohta).

24 Kun lisäksi otetaan huomioon veroedun mahdollinen jälkiseuraus lainanottajan lainakuluihin – seikka, joka on sitä paitsi tutkittu käsiteltävässä asiassa, kuten tämän tuomion 8 kohdasta ilmenee – tällainen säännös on omiaan estämään yrityksiä, jotka haluavat hankkia hyödykkeen lainalla, tarjoamasta muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneille talouden toimijoille palveluja, joihin liittyy kyseisen hyödykkeen käyttöoikeuden luovutus, kuten vuokrauspalveluja.

25 Lisäksi on todettava, että jos veroedun edellytyksenä on kyseisen säännöksen mukaan, että paitsi yritys, joka hankkii hyödykkeen veroetuun oikeuttavalla lainalla, myöskään mikään muu tämän kanssa samaan konserniin kuuluva yhtiö ei siirrä käyttöoikeutta tällaisille talouden toimijoille, säännös on omiaan estämään myös näitä yhtiöitä harjoittamasta sellaista rajat ylittävää toimintaa, johon liittyy kyseisen käyttöoikeuden luovutus.

26 Tästä seuraa, että pääasiassa kyseessä oleva kansallinen säännös muodostaa EY 49 artiklassa tarkoitetun palvelujen tarjoamisen vapauden rajoituksen.

27 Tällainen rajoitus voi olla sallittu ainoastaan, jos sitä voidaan pitää perusteltuna yleistä etua koskevista pakottavista syistä. Lisäksi tällaisessa tapauksessa toimenpiteellä on voitava taata kyseessä olevan tavoitteen toteuttaminen, eikä tällä toimenpiteellä saada ylittää sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi (em. asia Tankreederei I, tuomion 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 Nyt käsiteltävässä asiassa Belgian hallitus ei ole kuitenkaan esittänyt mitään oikeuttamisperustetta eikä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ole tuonut esiin mitään tällaista perustetta.

29 Näin ollen esitettyihin kysymyksiin on vastattava, että EY 49 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion säännökselle, jonka mukaan

veronhyvitys voidaan myöntää tuloille, jotka saadaan tietyille yhtiöille kotimaassa käytettyjen uusien hyödykkeiden hankkimiseksi myönnetystä lainoista, jos kyseisen hyödykkeen veronhyvitykseen oikeuttavalla lainalla hankkinut yhtiö tai mikään muukaan samaan konserniin kuuluva yhtiö ei siirrä hyödykkeen käyttöoikeutta muille kolmansille osapuolille kuin tähän jäsenvaltioon sijoittautuneille kyseisen konsernin jäsenille.

Oikeudenkäyntikulut

30 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

EY 49 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion säännökselle, jonka mukaan veronhyvitys voidaan myöntää tuloille, jotka saadaan tietyille yhtiöille kotimaassa käytettyjen uusien hyödykkeiden hankkimiseksi myönnetystä lainoista, jos kyseisen hyödykkeen veronhyvitykseen oikeuttavalla lainalla hankkinut yhtiö tai mikään muukaan samaan konserniin kuuluva yhtiö ei siirrä hyödykkeen käyttöoikeutta muille kolmansille osapuolille kuin tähän jäsenvaltioon sijoittautuneille kyseisen konsernin jäsenille.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.